

Güzel günler göreceğiz çocuklar

Güneşli günler göreceğiz.

Motorları maviliklere süreceğiz çocuklar

Işıkli maviliklere süreceğiz...

N. HİKMET

1963-2008

**Komünist Şair Nazım HİKMET
kavgamız da yaşayacak.**

Balçın
1950

aylık gençlik dergisi

2008
haziran
sayı:4

yeni dünya
gençliği

SAYI

04

03

**Geçmişten Bu Güne
Türkiye Devrimci
Gençlik Hareketi - 4**

06

**Kaybedecek hiçbir
şeyimiz yok**

08

**Sivil,
Faşist Terör...**

10

**ÖSS Duvarını
Yıkalım!**

12

**Türkiye'de Mesleki
Eğitim**

14

**Denizler Mersin'de
Anıldı**

Çıkarırken

Merhaba değerli okuyucu;

Hareketli bir dönemin ardından 4. sayımızla sizlerle yeniden birlikteyiz. Geçtiğimiz Mayıs ayı işçi ve emekçiler açısından hem direniş hem de devrimci önderleri saygıyla andığımız ay oldu. Tüm bu uğraşlarımızın yanı sıra egemenler de boş durmayıp sistemli bir biçimde saldırılarına devam etti. İlk olarak devrimci 1 Mayıs'ta Taksim'in işçi ve emekçilere kapatılması ve ardından "orantılı güç" kullanılması bir kez daha gösteriyor ki bu sistem ve onun başını çekenler bizler için büyük bir tehdit olarak duruyor. Bir yandan demokratik haklarımızın her geçen gün daha da elimizden alınması, sistemin dayattığı açlık sınırlarına hapsedilmemiz ve genç işçi, öğrenciler üzerinde her geçen gün daha da belirginleşen geleceksizlik politikaları kendini daha da hissettirir oldu.

Yapılan araştırmalar işçi ve yoksul gençlerin yaşamlarından beklentilerinin olmadığını doğrulamış olması sistemin biz gençlere hiçbir alternatif kapı aralamadığının göstergesidir. Tüm bu sonuçlar biz genç işçilere, işçilerin ve emekçilerin öğrenci çocuklarına ve bütün ilerici öğrencilere şunu bir kez daha gösteriyor ki o da bu kapitalist sermayenin iktidarlığına karşı örgütlenmek ve bu zinciri en zayıf yerinden koparmak gerektiğidir. İşçi gençliğin ve onun en büyük destekçisi öğrenci gençliğin örgütlü mücadelesi kurtuluşumuz için önümüzde bir görev olarak kendini dayatıyor.

Tüm bu yaşananlarla birlikte İstanbul Savcılığı'nın gençlik bültenimizin 3. sayısında yer alan "Geçmişten Bu Güne Türkiye Devrimci Gençlik Hareketi" yazı dizisinin yasadışı illegal örgütleri övmek ve hala yasaklı bir isim olan İbrahim Kaypakkaya'nın değerlendirilmesini suç olarak görülmesi sebebiyle toplatılma kararı verilerek bir ay süreyle yayınlanma yasağı getirilmiştir. Yeni Dünya Gençliği çalışanları olarak henüz dergi çalışmalarımızın başında karşılaştığımız bu olumsuz durum bizleri mücadelemizden yıldırarak için yetmez ve yetmeyecektir de. Yapılan bu anti-demokratik uygulamalara vereceğimiz en büyük yanıt ise gençlik bültenimize daha çok sarılmak ve onu layık olduğu kişilere genç işçi ve emekçilere ulaştırmakla verilecektir. (Savcılık kararını sitemizden okuyabilirsiniz.)

Yaz mevsiminin bu ilk Haziran ayın da mücadele coşkusu yüreklerinizden hiç eksik olmasın. Önümüzdeki sayıda yeniden buluşmak umuduyla... Dostça selamlar.

Geçmişten Bugüne 4 Türkiye Devrimci Gençlik Hareketi

Toplumsal hareketlenmelerin hızlı bir ivme kazandığı bu dönemlerin karşı durulmaz hale ulaşılması sermaye çevreleri içerisinde çokta rahat karşılanamazdı. 12 Mart gerçek anlamda işçi sınıfı hareketinde olduğu gibi gençliğin hızlı evrimlenmesinde de hezeyana yol açmıştı. Her ne kadar bu karşı devrimci hareketin izleri çabuk atlatıldıysa da geride çok büyük bedeller bırakılmıştı.

Grev ve direnişlerin tekrar artış göstermesi ve büyük deneyimlerle sınanan şimdiki genç kuşaklar ise devrimci niteliğinden hiçbir şey kaybetmemişti. 12 Mart darbesinin ardından devrimci gençlik içerisinde bitmeyen bu yükselişin en önemli sebebi kuşkusuz işçi hareketlerinin önemli dersler sunması olmuştu. Bu hareketleri doğru kavrayıp, dersler çıkarmak ise bütün ilerici, sosyalist kesimlerin önünde görev olarak duruyordu. Özellikle darbe öncesinde yaşanmış ve Türkiye devriminin yolunu aydınlatan ve 1970 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi bu devrimci hareketlenmelerin doruk noktasını oluşturuyordu. Bu büyük direniş içinde işçilerin kendiliğinden başlayan hareketi her ne kadar büyük bir sebepse de, harekete damgasını vuran bir diğer sebebi de TİP'in kontrolünde olan DİSK yöneticilerinin pasifist tutumu oluşturuyordu. Gençlik hareketi içerisinde de etkisi büyük oranda belirleyici olan bu anti-Marksist, pasifist anlayış Haziran

direnişlerinde bütün çıplaklığıyla kendini gösteriyordu. Sermayenin çıkarları doğrultusunda şekillenmiş olan Türk-İş sendikacılığına karşı alternatif olarak kurulan ve Türk-İş sendikacılığı karşısında ileri sayılabilecek, işçilerin ekonomik, demokratik mücadelesinin temsilcisi görünümünde duran DİSK'in işçi sınıfının nihai kurtuluşunu hedefine koymasa da dönemin önemli bir sendikal hareketini oluşturuyordu. Kemal Türkler ve diğer reformist DİSK yöneticilerinin işçi hareketleriyle gençlik örgütleri arasında bağ kurulması yer yer engellenmiş olunması ise önemli bir gerçekliktir. Öyle ki Kemal Türkler'in DİSK Kurultayında yapmış olduğu bir konuşma DİSK'in kimi yöneticilerinin Gençlik hareketine nasıl yaklaştığının da belgesini oluşturuyordu. Türkler bu konuşmasında şunları dile getirmişti:

"... bazı demokratik devrimci gençler! bana posta koydular. 'biz senle konuşuyoruz ama asıl temasımız işçilerdir dediler'. Ben onun tedbirini iki senedir aldım."

Sendika bürokratziminin ve DİSK içinde de var olan bu oportünist görüşlerin mevcut işçi hareketleriyle Gençlik hareketleri arasında nasıl bir engel oluşturduğu Kemal Türklerin bu sözleriyle gerçekliğini gösteriyordu. DİSK sendikacılığının bu tutumu yalnızca bununla da sınırlı değildi. Yine aynı konuşmasında Türkler:

"biz proletarya diktatörlüğüne karşı-

yeni dünya
gençliği

Oku, Okut, Dağıtımını yap

ydg.ydicagri.org

mail: ydg@ydicagri.org

ÇAĞRI Basım Yayın Ltd. Şti. Adına Sahibi: Aziz Özer
Sorumlu Yazışlıları Müdürü: İlyas Emir
Yönetim Yeri ve Adresi:
Hüseyinağa Mah. Balo Sok. No: 29/5 Beyoğlu İST.
Tel./Faks: 0212 620 67 57
Özel Sayı 174; Mayıs 2008
Fiyatı 0,10 Ytl (KDV Dahil)
Baskı Uğur Matbaacılık (0212-501 81 09)
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi
6. Kat A Blok 4NA 8-10-11-23 Topkapı/İST.

15-16 Haziran Direnişinden

yız arkadaşlar!... bizim prensibimiz demokrasidir(!)" diyerek sosyalizme olan uzaklığını dile getirerek işçi hareketlerini sistemin sınırlarına hapsediyordu. Buna rağmen DİSK'in işçi direnişlerinde gösterdiği büyük başarılar sayesinde sendikanın hızla güçlenmesine neden oldu. Bu ilerleyişi kendilerinin aleyhine bir gelişim olarak gören egemen güçler bu durumu engelleyebilmek için 274 sayılı sendikalar kanunu ve 275 sayılı Toplu Sözleşme, Grev, Lokavt Kanununda değişiklik yapmayı planladılar. Bu plana göre; herhangi bir işyerinde toplu sözleşme yapma hakkı; işyerinin dahil olduğu iş kolunda en çok üyeye sahip olan ve iş kolunda sigortalı işçilerin üçte birinin üye olduğu işçi federasyonu; ya da ülke çapında faaliyet gösteren işçi sendikasına ait olacaktı. Bu DİSK için sonun başlangıcı Türk-İş için ise kesin zafer demek olacaktı. Bu kanun

tasarısının meclise taşınacağı gün ise 15 Haziran 1970'di.

DİSK bu hain planlar karşısında boş durmadı ve "kanunlar çerçevesinde" bu yasaya karşı durulması yönünde çağrıda bulundular. 15 Haziran günü İstanbul ve İzmit'te üretim yapan hemen bütün fabrikalar da üretim işçiler tarafından durdurularak protesto yürüyüşleri düzenlendi. 70 bine yakın işçinin bir araya gelmesi ve bu eylemin ikinci gününde 150 bini bulması karşısında paniğe kapılan patronlar ve hükümet temsilcileri orduyu devreye sokmaktan başka çare bulamadılar. Ardından İstanbul ve Gebze'de sıkıyönetim ilan edildi. Bu direnişin kendilerince beklenmedik bir boyut alması DİSK'in sendika patronlarını da tedirgin etmişti ve ardından bu direnişin hemen bitirilmesi yönünde işçilere çağrılar yapılmaya başlandı. 16 Haziran günü Kemal Türkler

devlet radyosundan şöyle sesleniyordu işçilere:

"İşçi kardeşlerim işçi sınıfının bilinçli temsilcileri, sizlere sesleniyorum. Beni iyi dinleyiniz. Anayasamız her türlü toplantı ve yürüyüşlerin silahsız ve saldırısız olacağını emreder. Bizler Anayasaya sınımsız bağlı işçiler olduğumuz için, hiçbir hareketimiz anayasaya aykırı olamaz. Ne var ki bizim aramıza çeşitli maksatlar güden kişiler, çeşitli kılıklara bürünerek girebilirler. Hatta kötüsü göz bebeğimiz şerefli Türk ordusunun bir mensubuna kötü maksatla taş atabilirler. Tahrikler yapabilirler. DİSK genel başkanı olarak sizleri uyarıyorum."

Direniş böylece pasifist, reformist sendika patronları ve işçi düşmanı güçler tarafından bastırılarak direnişin olduğu iller de sıkıyönetim ilan edildi.

İşte böylesi koşullar ortasında gelişen 15-16 Haziran Direnişi gericiler tarafından zor kullanılarak bastırıldı. Fakat bu büyük direniş önemli bir gerçeği doğrulamış oldu. Parlatonun kuyruğuna takılan ve işçi sınıfı içerisinde etkin bir güce sahip olan TİP, TKP ve sosyalist geçinen "küçük burjuva sosyalistlerinin" gerçek yüzü ortaya çıkmış oldu. İşçilerin üzerine silahla yürüyen ordunun devrimle uzaktan yakından alakaları olmadığı ve onların karşı derime hizmet eden güçler olduğu ezilen işçi ve emekçiler tarafından bir kez daha görülmüş oldu. Bu somut durum karşısında TİP ve reformist fikirlerde devrimci gençlik içerisinde büyük oranda etkisini yitirmeye başladı. Devamı 5. sayıda ~

Kaybedecek hiçbir şeyimiz yok!

Genç bir okurdan...

“Çünkü onlarla mücadele ettim ve pes etmedim, geri kaçmadım. Herkes, bütün işçiler böyle yapmalı, hiçbir şeyden korkmamalı, işimize son vermek isteyebilirler ama biz birlikte olursak bize hiçbir şey yapamazlar ve unutmayalım ki zincirlerimizden başka kaybedecek hiçbir şeyimiz yok.”

Merhaba dostlar;

Yeni Dünya Gençliği'nin genç bir okuru olarak sizlerle çalıştığım fabrikanın koşullarını paylaşmak istiyorum. Çalıştığım işyeri 200 kişilik bir altın fabrikası. Ben de size bu işyerinde çalışan çocuk işçilerinin ve diğer işçilerin ne şekilde ezildiğini, sömürüldüğünü anlatacağım.

Bu altın fabrikasının da ben de diğer çalışanlar gibi üstelik bir kadın olarak her türlü baskı ve yıldırımlarla karşılaştım. 19 yaşında işe başladığımda sigortamın hemen yapılacağını söylemişlerdi ama bu söylediklerini tam iki yıl sonra yaptılar. Oysa ki işe yeni başlayan erkek işçilerin ise 6 ay sonrasın da sigortaları yapılıyor. Burada sadece çocuk işçilerin değil kadınların da nasıl ezildiğini görebiliyo-

ruz. Bizler önce çırak oluyor sonra kalfa ama nedense bir türlü usta olamıyoruz. Ama erkekler böyle değil, onlar ustalığa kadar gidebiliyor. Bayanlara genel olarak yaklaşımları ise “-Sen ustalıktan ne anlarsın? Beceremezsin. Nasılsa yarın, o bir gün çekip gideceksin” şeklindeki yaklaşımlarla karşılaşıyoruz.

San ki evlenen bütün kadınlar çalışmıyor? San ki kadınların evlerine bakmak gibi bir yükümlülükleri yok.

Çocuk işçilerinin üzerinde ki baskılar da, kadınların ki kadar ağır, hatta diyebilirim ki daha vahim. Ustalar onlara öyle kötü davranıyorlar ki adeta köle gibi kullanılıyorlar. “Suyumu getir, çöpümü dök (çöp dediği de çekmecesindeki sümüklü peçetesi)”. Arsızlık diz boyu. Hangi ta-

kımı tuttuğundan tutunda, hafta sonu ne yapması gerektiğine bile karışıyorlar. Sadece işyerinde değil, dışarıda da üzerlerinde baskı kuruyorlar ve çocukların piskolojileriyle oynuyorlar. (Böyle şeylere piskoloji mi dayanır?). Söz dinlemedikleri takdirde şiddetle karşılaşıyorlar. Çok büyük olmasa da boyunlarından sıkma, tokat atma, tehditler oluşuyor. Hele de 15 yaşındaki çocuklara ağır yük taşıtmaları... Anlayacağınız hiç acımaları yok. Üç kuruş maaşla bir de çıraklık sigortasıyla kandırılıyorlar.

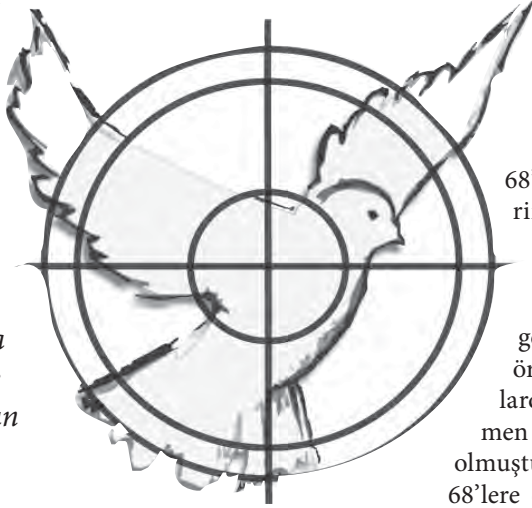
Çalıştığım iş yeri işini çok iyi biliyor. Yemekhanede bir televizyon var, “bakmaya doyamıyoruz”(tabi uzaktan). Yarım saat yemek paydosu, çay paydosu ise kaldırıldı. Bir çok şey de olduğu gibi insanlar o kadar çok tavırsız ki, bu yapılara karşı hiçbir tepkileri yok. Sadece içlerinden birisi dikleşirse biraz cesaret alıyorlar ama bu da yetersiz. Daha çok “o yapmıyorsa ben yapmam, yapmam” diyenler var. Çalışanlar arasında birbirisinin ayağını kaydırmak ve iftiralarda

çok rastladığımız bir durum. Halbuki sorunlarımız o kadar çok ki bunlarla uğraşsak işte bizim için hayat o zaman anlam kazanır ve yaşanır bir hal alır.

İki ay önce müşteri temsilcileri iş koşullarımızı denetlemeye geldiler. Eğer beğenirlerse iş için anlaşma yapacaklarmış. Bunun üzerine patron ne yapsa dersiniz? Hemen yalan yanlış yazılar yazdırıp çırakların ellerine tutuşturduklar ve yazılanları ezberlemelerini istediler. Müşteri temsilcileri soru sorarlarsa ezberlettikleriyle cevap vereceklermiş. Kağıtta yazılanlar ise bizimle alakası olmayan yalanlarla doluydu.”Çıraklar için iki saat yemek paydosu ve yarım saat çay paydosu, fazla mesai yok, hafta sonu çalışmaya çıraklar kalmıyor” gibi düzmece yalanlarla devam ediyor. Çıraklar ise işten atılırim korkusuyla karşı gelmeden bu yalanları harfiyen yerine getirmek zorunda bırakılıyorlar. Kalfa ve ustalara da benzer yalan söyletiyorlar. Fakat ben bu yalanların hiç birini söylemedim soru sorulduğunda yaşadığım her şeyi anlattım herkese. Bunları yaptığım için çalışanlar ekmekleriyle oynadığımı söylüyorlar. 40 kadar kişinin işine son verdiler benimde işime son vermek istiyorlar ama ben hakkımı savunmayı bildiğim için henüz çıkartamadılar. Çünkü onlarla mücadele ettim ve pes etmedim, geri kaçmadım. Herkes, bütün işçiler böyle yapmalı, hiçbir şeyden korkmamalı, işimize son vermek isteyebilirler ama biz birlikte olursak bize hiçbir şey yapamazlar ve unutmayalım ki zincirlerimizden başka kaybedecek hiçbir şeyimiz yok.

Sivil, Faşist Terör...

“Onlar devlet babanın iyi çocuklarıydı ve devlet baba iyi çocuklarını her zaman korur ve kollardı onlarda şefkatli devlet babalarına güveniyorlardı ve kötü çocuklar olan devrimcileri yok edeceklerdi”

teoriler benimseyip anti-emperyalist akımlara dönüşüyorlardı. Özellikle 68'lere gelindiğinde devrim kaçınılmaz görünüyordu. Bunu gören burjuvazi ve milliyetçi faşistler harekete geçerek birçok grup ve örgüt kurmaya başlamışlardı. Amaçlarıysa tamamen komünizmle mücadele olmuştur.

68'lere doğru silahlı saldırı ve cinayet olaylarında sıkça rastlanan ve kendilerine “komandolar” diyen sivil ve siyasi bir hareket görünümündeydi. Bu komandoları yetiştirmek üzere kamplar oluşturulmuştu. Cumhuriyetçi Köylü Millet Partisi (sonradan MHP) gençliğe özel önem veriyordu. 1968'de gençleri özel eğitimden geçirmek (saldırı ve saldırıdan korunma) üzere komando kampları kuruldu... Bu kamplar İstanbul, Ankara, İzmir yakınlarında açılmıştı ve ayrıca Anadolu da da küçük kamplar oluşturulmuştu. Kampların günlük programıysa şöyleydi: “Dua, iki saat beden Eğitimi (dövüş sporları dahil) kahvaltı, okuma, öğle yemeği, komando eğitimi, genel eğitim (komünizme karşı milliyetçi ruhu açığa çıkarma ve mücadele)”

Başlangıçta kendilerine komando diyen bu faşistler daha sonra, partinin de isteğiyle, milliyetçi toplumcular adını aldı, daha sonra bozkurtlar ve sonrasında ülkücüler diye anılmaya başlandılar. İlk kuruluşun da olaysız sokak gösterileri yapan bu grup 31 Aralık 1968'de Siyasal Bilgiler Fakültesi Örgenci Derneğini basarak ilk silahlı şiddet hareketi-

ne giriştiler, bununla birlikte yüzlerce kanlı eylem gerçekleştirdiler ancak birkaç tanesi hariç sorumlular bir türlü bulunamıyordu, onları koruyan bir şemsiye vardı. “Onlar devlet babanın iyi çocuklarıydı ve devlet baba iyi çocuklarını her zaman korur ve kollardı onlarda şefkatli devlet babalarına güveniyorlardı ve kötü çocuklar olan devrimcileri yok edeceklerdi”... Tek hedef vardı komünizmle mücadele. Sonraları MHP lideri Alparslan Türkeş, bozkurtların Türkiye'yi komünizmle mücadele de partiye yardımcı olmaları için kurulduğunu açıklamıştı. Daha sonra da Ülkü Ocakları Birliği ile Genç Ülkücüler Teşkilatı kuruldu. Artık komandolar bu ocaklar da toplanıyorlar faşist eylemlerin bir bölümü buralarda organize ediliyordu. Bu dönemde komünizmle mücadele de başka kurumlarda kurulmaya başlanmıştı (Komünizmle Mücadele Derneği, İlim Yayma Cemiyeti, Türkiye Kuran Kursları Kurma Koruma Derneği, Milliyetçi Kültür Dernekleri, Anadolu Milliyetçileri Deneği, Genç Kuvayı Milliye Derneği, Aydınlar Kulübü v.b). Sözde sivil toplum kuruluşları görünümünde olan bu kurumların asıl amacı komünizmle mücadele idi.

Bu dönemin sonuna doğru Türkiye yeni bir örgütle tanışmaya başladı “KONTRGERİLLA”... (Kontrgerilla; NATO üyesi ülkelerde Sosyalizme ve Komünizme karşı kurulan bir örgüttür). Bu askeri örgütle siviller ilk kez 12 Mart yönetiminin bir eseri olan Ziverbey İşkencehanelerin de tanıştı. Bu örgüt tam olarak devlet içinde devlet yapısına uygun askeri bir yapı görünümündeydi. Örgütün kökleri 12 Mart öncesine dayanıyordu ve Kıbrıs bir laboratuvar görevi görmüştü. Ada da Rumlar ile Türkler arasında çıkan karışıklık Türk tarafında karşı saldırı ve gelecek saldırıları püskürtecek bir örgütlenme ihtiyacı duyulmuştu ve ilk olarak kontrgerilla burada faaliyet yürütecekti.

Avrupa'da 2. Dünya Savaşından sonra mu-

haliflerin (o dönem komünistleri) iktidara gelmesini önlemek için kurulan “GLADİO” adlı kontrgerilla örgütünün Türkiye'deki uzantısına siyasi literatür de Özel Harp Dairesi, eylemleri gerçekleştirenlere ise Kontrgerilla denmiştir. GLADİO, NATO'nun gizli örgütüydü. Kontrgerillanın örgütlenmesine NATO'nun kuruluşundan bir yıl sonra, 1950 yılında başlanır. Saldırıya uğramak, dışarıdan gelecek saldırının dışında içeri de gelişen devrim tehlikesi anlamına da geliyordu. Bu tehlikeyi engellemek için NATO'ya üye tüm ülkeler de güya işgal durumun da halkı direnişe geçirmek gerekçesi altında kontrgerilla örgütlenmeleri oluşturulur. Bu GLADİO olarak da bilinen örgütlenmedir. Bu çetelerin en büyük hedefleri önde gelen aydınları ve devrimci liderlere karşı mücadele şeklindeydi. Kontrgerilla bugüne kadar sayısız olaya ve cinayetlere karışmıştır.

Devrimciler, gençlik hareketinin birlikteliğini savunmak, gençliğin sorunları ve talepleri temelinde mücadeleyi geliştirmek zorundadırlar. Faşist terör karşısında devrimcilerin can güvenliği tehlikededir. “Bana saldırlırlarsa direnirim”, “bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın” mantığının karşısında olmalıyız. Görevimiz; yeni mevzilerle anti-faşist mücadele alanlarını genişletmek ve giderek faşistleri hareket edemez hale getirmek olmalıdır. Türkiye'de faşizm burjuvazinin egemenlik biçimidir. İşbirlikçi tekeli burjuvazinin sınıf olarak açık terörist diktatörlüğüdür. İşçi sınıfı başta olmak üzere halka karşı yönelmiş hayasız bir sömürü ve cellatlık rejimidir. Faşizmi kesin yenilgiye uğratmak, bu tehlike ve tehditle bir daha yüz yüze gelmemek ancak burjuvazinin egemenliğine son vermekle olanaklıdır. Sonuç olarak, saldırıyı etkisizleştirip devrimci mücadeleyi doğru Marksist-Leninist çizgi de yükseltmek zorundayız. Unutmamamız gerekir ki gençliğin gerçek kurtuluşu devrimde, sosyalizmde dir. ~

Öğrenciye İş, Çalışana Öğrenim Hakkı...

2007-2008 yılı eğitim-öğretim döneminin sonuna yaklaştığımız şu günlerde öğrenciler arasında oluşturulan rekabet hızla kızıştırılmaya başlandı. Birbiri ardına dayatılan eleme sınavlarının berabere getirdiği telaş ve korku öğrencilerin hayatlarında kolay kolay unutamayacakları izler bırakıyor.

Sadece bu mu?

Hayatı bir kaç saate sığdırıp sonra da bütün geleceklerinin ellerinden bir tüy gibi uçup gitmesi bu sınavın gerçek yüzünün, nasıl adaletsiz bir sınav olduğunun

Maddi imkansızlıklar nedeniyle hiçbir eğitim alamayan ve bu adaletsiz sınavlarda daha baştan elenerek hayat okulunun ağır sınavlarına tabi tutulan çocuk yaştaki gençlerin gelecekte tek beklentileri ise ne bir üniversite okumak, ne de çok zengin olmak. Tek beklentileri aç karınlarını doyurabilmek ve bir iş bulabilirse “ne mutlu bana” diyebilmektir. Bu eleme sınavlarından daha başından elenen genç işçilerin bu taleplerini dahi karşılamayan kapitalist dünya düzeni yoksul gençlerin geleceğini karartmakta onları makine dişlilerine yem etmektedir.

kanıtı değil mi?

Daha ilk sıraya oturtulduğunda yanında ki arkadaşına bir rakip olarak yetiştirilen çocuklarımız ileride kendilerini bekleyen umutsuz yarınların habercisi gibiler. Yoksul semtler de her türlü bilimden yoksun içi boş ya da yalan, yanlış saçmalıklarla doldurulmuş müfredatlarla yetiştirilen yoksul gençlerimiz geleceklerini bu sınavlardan aldıkları notlar da arıyorlar ve üstelik eşit koşullarda yetişmediği sermaye çevrelerinin iyi okullu çocuklarına rakip olarak sunulup bu ada-

letsiz yarışa zorlanıyorlar.

Maddi imkansızlıklar nedeniyle hiçbir eğitim alamayan ve bu adaletsiz sınavlarda daha baştan elenerek hayat okulunun ağır sınavlarına tabi tutulan çocuk yaştaki gençlerin gelecekte tek beklentileri ise ne bir üniversite okumak, ne de çok zengin olmak. Tek beklentileri aç karınlarını doyurabilmek ve bir iş bulabilirse “ne mutlu bana” diyebilmektir. Bu eleme sınavlarından daha başından elenen genç işçilerin bu taleplerini dahi karşılamayan kapitalist dünya düzeni yoksul gençlerin geleceğini karartmakta onları makine dişlilerine yem etmektedir.

Bir şekilde dışından tırnağından artırdıklarıyla “çocuğum okusun kurtulsun” diyerek dersane kapılarına mahkum bırakılan işçi ve emekçi ailelerinin üniversite kapılarında umut arayanlara da hiç bir cevap vermeyen bu sistem binlerce hatta milyonlarca eğitimli işsizler ordusuna dahil olunuyor ve evet çocuğu okuyor fakat kurtulamıyor. Devletin dayattığı bu sınavlar hayatlarının sonuna kadar yakalarını bırakmıyor.

Eğitim de ki özelleştirme politikalarıyla paralı eğitimi dayatanların, sanki bunu parasız veriyorlarmış gibi (parasız verdikleri eğitim açık ortada buyursunlar da kendileri bu eğitimhaneler de okusunlar) eğitim sorununun da çok yol kat ettikleri safsatalarıyla nutuk çekiyorlar. Evet çok yol kat edildi ama bu yoksul çocukların eğitilmesi anlamında değil, karlarındaki artışın daha da yükseldiği anlamında çok büyük yollar kat ettiler ve bunun adına da İngiliz modeli, Avrupa modeli diye uydurma modelleriyle sıvayıp geçtiler.

Egemenlerin biz işçi ve emekçi çocuklarına, hak ettiğimiz eğitim hizmetini sunmadığı ve kolay kolay sunmayacağı ortada. En demokratik hakkımız olan eğitim hakkımızın ellerimizden sökülüp alınmasına ve bizlere dayatılan her türlü eleme sınavlarına karşı dur demek ve bu demokratik talebimiz için mücadele yürütmek görev olarak önümüzde durmakta. Bu eşitsiz sistem içinde hakkımızı bize elleriyle sunmayacakları kesin, fakat biz işçi ve yoksul öğrenciler hakkımızı zorla sökülmek için direnmeliyiz. Gerçek, bilimsel ve hiçbir eleme sınavına tabi tutulmadığımız bir düzen bugünden olacak iş değil kuşkusuz, fakat bunun için mücadeleyi yükseltmeli ve bu sistem içinde de demokratik haklarımızı kazanmak için, bugünkü koşullardan daha iyi eğitim olanaklarından yararlanabilmek için harekete geçmeliyiz.

Bunun için 7 Haziran’da için de Yeni Dünya Gençliği olarak bizim de örgütleyicisi olduğumuz “ÖSS Duvarını Yıkalım” mitinginde taleplerimizi haykırıp, haklarımızı dile getireceğiz. Sorun, ne tek başına öğrencileri ilgilendiren bir sorun, ne de sınavdan geçemeyenleri ilgilendiren bir sorun. Başta işçi ve emekçi gençler olmak üzere, bütün işçi ve emekçi ailelerini ve onların eğitim almak isteyen çocuklarını temelde ilgilendiren bir sorun. Bu sorunun en iyi halde çözümünü dile getirmek için 7 Haziran’da saat 14.00’da Kadıköy İskele Meydanı’nda tüm genç okurlarımızı alana çağırıyoruz. ∞

ÖSS Duvarı Genç İşçilerin Demir Yumruklarıyla Yıkılacak!...

Tüm Eleme Sınavları Kaldırılmalı!...

Türkiye’de Mesleki Eğitim

Her toplumda eğitim ve öğretim sisteminin işleyişi, içinde bulunulan ekonomik ve siyasal sistem tarafından belirlenir. İçinde bulunduğumuz şartlarda ise her alanda olduğu gibi eğitimde de Kapitalizmin özüne uygun bir işleyişin varlığını görüyoruz. Bu yazıda meslek liseleri ve özelde bu liselerin son sınıflarında öğrenim gören stajyer öğrenciler ile pratik ve teorik öğrenimleri üzerinde durmaya çalışacağız.

Türkiye’de Osmanlı döneminden beri var olan (Ahilik sistemi, Lonca sistemi vs.) mesleki alanda eğitim, bugünkü şeklini 1920’li yıllar sonrası dönemde aldı. Osmanlı döneminde çeşitli zanaatlara yönelik olan eğitim usta çırak ilişkisi biçiminde yürüyordu. Fakat Kemalist devrimin ertesinde gelişmeye başlayan sanayiye, nitelikli eleman yetiştirmek gerekliliği bu alanda farklı bir eğitim sisteminin gerekliliğini dayatıyordu. Bu nedenle özellikle 30’lu ve 40’lı yıllarda Sovyetler Birliğinde uygulanan Mesleki Eğitim örnek alınarak, benzer bir yapı diğer bir dizi ülkede olduğu gibi Türkiye’de de uygulanmaya başlandı. Şu anki durumda mesleki eğitim, ilköğretimden sonra dört yıllık meslek liseleri ve iki yıllık meslek yüksek okullarında yürütülüyor.

Meslek liselerinin amacını, belli alanlarda kalifiye olmuş işçiler yetiştirmek olarak özetleyebiliriz. Son

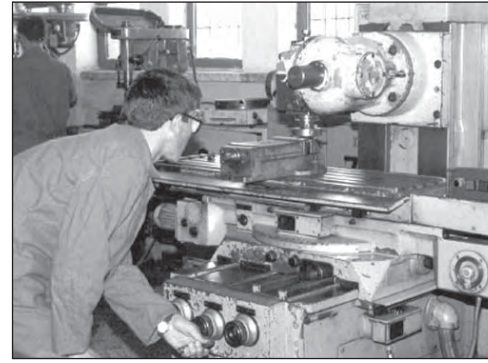
yıllarda ise kapitalist sistemin andaki temsilcileri tarafından sürekli olarak, artan nitelikli işgücü sıkıntısına vurgu yapılıyor. Bu nedenle de gençlerin mesleki eğitime yönelmesi teşvik ediliyor.

Meslek Liselerinde eğitim nasıl yürütülüyor?

Meslek liselerinde görülen eğitimin, genel liselerdeki eğitimden farkı, genel kültür derslerinin yanı sıra belli bir meslek dalına yönelik pratik ve teorik eğitimin verilmesi. Dört yıllık eğitim süresinin üç yılında genel liseler de görülen kimi ortak derslerle birlikte belli bir meslek dalına yönelik teorik ve uygulamalı dersler veriliyor. Son yılda ise öğrenciler, çeşitli işletmelerde stajyer öğrenci olarak çalışmaya başlıyorlar.

Hazırladığımız yazının kapsamında öğrenim ve çalışma yaşamlarındaki sorunlar üzerine sorularımızı Adana Motor Meslek Lisesi’nde

öğrenim gören stajyer öğrencilerle

rencilere yönelttik.

Öğrenciler, genel olarak Meslek Liseleri’nin, belli bir meslek dalında eğitim aldıkları için Genel Liselere göre daha avantajlı olduğunu düşünüyorlar. Buna karşın eğitimin belli bir alana yönelik olması nedeniyle, farklı bir meslek seçiminde bulunma şanslarının çok az olduğunu vurguluyorlar.

Eğitimin nasıl yürütüldüğünü sordüğümüzde, haftanın iki günü okulda teorik eğitim gördüklerini ve cumartesi de dâhil haftanın dört günü ise tam gün olarak çeşitli işletmelerde çalıştıklarını öğreniyoruz.

Liseyi bitirdikten sonra ne yapmayı düşündüklerini sordüğümüzde aldığımız yanıt çoğunlukla kendi alanlarındaki Meslek Yüksek Okuluna girmek oluyor.

Haftanın dört gününü çalışarak geçiriyorlar. Üstelik sağlık sigortası giderleri de işveren tarafından değil milli eğitim bakanlığı tarafından karşılanıyor.

Yine öğrencilerden öğrendiğimiz kadarıyla sadece eğitim gördükleri lisede 100 kadar öğrencinin çeşitli işletmelerde

stajyer öğrenci konumunda çalışıyorlar.

Stajyer Öğrenciler İşçi Sayılırlar mı? İş Kanunu’nda işçi “Bir iş sözleşmesine dayanarak çalışan gerçek kişi” olarak tanımlanıyor. Stajyer öğrencilerin iş ilişkisi iş sözleşmesine dayanmıyor ve bağlılık unsuru söz konusu değil. Dolayısıyla çalıştıkları süre içinde ücret ödense dahi İş Kanunu açısından işçi sayılmıyorlar. Oysa altı günlük iş gününün dört gününü bu işletmelerde çalışarak geçiriyorlar. Tam gün üstelik diğer çalışan işçilerden daha az olmamak suretiyle aynı işi yapıyorlar. Buna rağmen aldıkları ücret asgari ücretin 3’de 1’i oranında kalıyor.

Tüm bu koşullar işverenler açısından oldukça çekici. Her yıl düzenli olarak kısmen nitelikli elemanları “pratik eğitim” adı altında işletmelerine alıyorlar. Çok ucuza üstelik sosyal güvenlik kulfetine de girmeden çalıştırıyorlar. Ve bir yılın sonunda ise staj gören öğrencilerin ancak çok küçük bir bölümü staj gördükleri işletmelerde işçi pozisyonunda istihdam ediliyorlar. İstihdam konusunda da genellikle Meslek Yüksek Okulları’nı bitirmiş olan gençleri tercih ediyorlar. Geri kalanlar ise işsizler ordusuna “nitelikli işsizler” olarak katılıyorlar. Mesleki bilgi yoğunluklu öğrenim gördükleri için farklı meslek dallarında iş bulabilme olanaklarının önüne de ket vurulmuş oluyor.

Kapitalizmin dizginsiz sömürsü daha öğrencilik aşamasında gençleri çarkları arasında öğütmeye başlıyor. Ve her an işsizler ordusuna itilme korkusuyla, kimi durumlarda haklarını kullanmaktan dahi kaçınıyorlar. Bize düşen Kapitalizmin bu vahşi yüzünü her yerde teşhir etmektir.

Deniz'ler katledilişlerinin 36. yıldönümünde Mersin'de Anıldılar

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan idam edilişlerinin 36. yıldönümünde Mersin 68'liler ve 78'liler derneğinin ortaklaşa düzenlediği bir etkinlikle anıldılar. Anma etkinliği 11 Nisan Pazar günü sabah saat 09.00'da başlayıp akşam 19.00'a dek sürdü.

Etkinliğin yapılacağı yer olan 68'liler Barış ve Kardeşlik Ormanı'na ulaştığımızda, çevre illerden gelen katılımcıların da olduğu binlerce kişinin sabahın erken saatlerinde yerlerini aldıklarını gördük.

Ormanda dikkati çeken ilk şeylerden birisi çam ağaçlarının gövdelerine asılmış olan öldürülen devrimcilerin resimleriydi. Katılanlara, üzerine Denizlerin resimlerinin basılı olduğu karton şapkalar dağıtılıyordu.

Etkinlik müzik dinletisiyle başladı. Ardından Deniz Yusuf ve Hüseyin'in idam edilmeden önceki son mektupları okundu. Sonrasında ölen devrimciler için, sloganlar eşliğinde bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

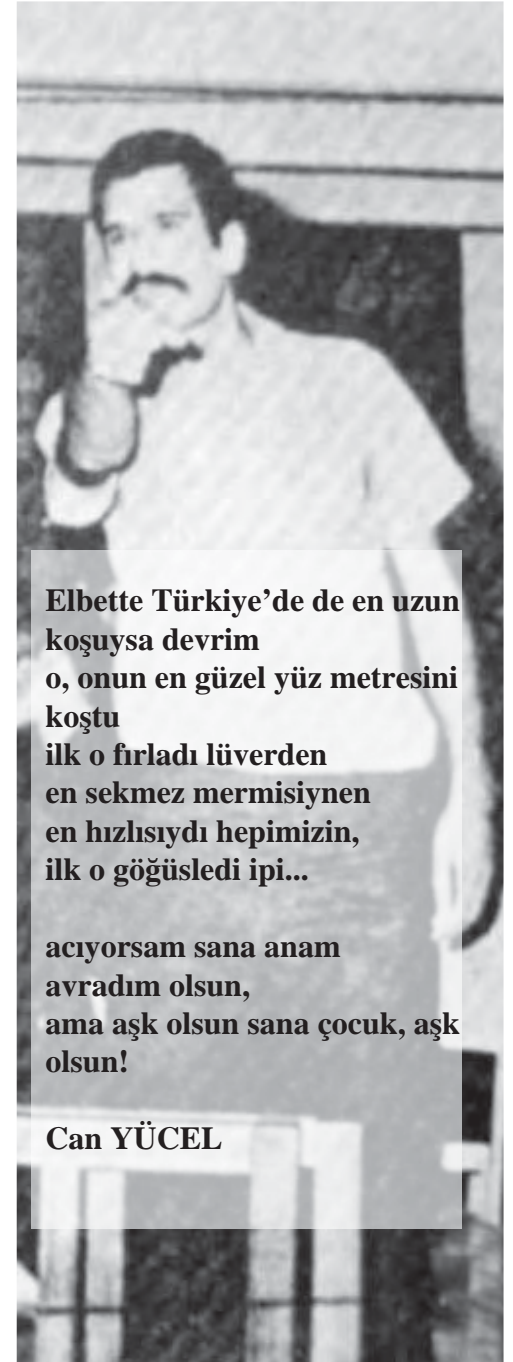
Anma etkinliğine Ertuğrul Kürkçü, Eşber Yağmurdereli, Fahri Aral, Celal Doğan, DTP EŞ Başkanı Emine Ayna ve SDP Genel Başkanı Filiz Koçali konuşmacı olarak katıldılar. Ertuğrul Kürkçü konuşmasında "Tarih sınıf mücadelelerinin tarihidir. Tarihi anlamak ve yorumlamak da sınıf mücadelesinin parçasıdır." "Burjuva devriminin yeterli olmadığını, bunu aşan bir işçi devrimin gerekli olduğunu Marks'tan, Lenin'den Che'den öğrendik. Denizler ideolojilerini Marks'tan, Lenin'den Che'den öğrendiler. Şimdi Deniz Gezmiş'i Marksizm'den ayırmaya çalışıyorlar." dedi. Son olarak "Denizlerin anısını yaşatmak istiyorsak Deniz'in son sözleri olan 'Yaşasın tam bağımsız Türkiye. Yaşasın Marksizm-Leninizm. Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği. Yaşasın işçiler köylüler. Kahrolsun emperyalizm.' sözlerinde ifadesini bulan sözlerle mücadele etmeliyiz" dedi.

Yapılan konuşmaların ardından etkinlik çeşitli yerel grupların ve tanıdık sanatçıların hazırladıkları müzik dinletisiyle devam etti. Ardından, katılımcıların duygularını ve düşüncelerini paylaşabilmeeri için bir forum bölümü düzenlendi.

Etkinliğe DTP, SDP, ÖDP, EMEP, HKP, KESK, İHD ve DİSK Genel İş de katkı sundular.

Etkinlikte, anma etkinliğinin organizasyonunu yapan 68'liler ve 78'liler dışında hiçbir kurumun stant açmasına izin verilmedi. Bu durum etkinliğe hâkim olan devrimci dayanışma söylemine uymayan devrimci dayanışma ile bağdaşmayan bir tavrıdır. ~

Yeni Dünya Gençliği-Mersin

**Elbette Türkiye'de de en uzun
koşuysa devrim
o, onun en güzel yüz metresini
koştur
ilk o fırladı lüverden
en sekmez mermisiyken
en hızlıydı hepimizin,
ilk o göğüsledi ipi...**

**acıyorsam sana anam
avradım olsun,
ama aşk olsun sana çocuk, aşk
olsun!**

Can YÜCEL